

FASHION ΣΕ ΑΦΑΣΙΑ

Η πόλη μας εκτός από συμβασιλεύουσα, συμπρωτεύουσα, μεγάλη φτωχομάνα και πολιτιστική πρωτεύουσα της Ευρώπης του διαρρευσαντος έτους, εκτός από εκτροφέας αιμοσταγών δράκων και σκηνικό πολιτικών δολοφονιών, που άφησαν το στίγμα τους στην πορεία αυτού του τόπου, εκτός από καθέδρα του εσωτερικού μονόλογου στην πεζογραφία και αντικείμενο έμπνευσης υμνητικών-αυτοβιογραφικών ρεμπέτικων, συμβαίνει να είναι και αξιόλογο κέντρο μόδας. Το συμπεραίνουμε από τις εξαγγελίες αρκετών fashion-shows, κατά την αγγλική ορολογία, που τείνει να εκτοπίσει οριστικά την άλλοτε μονοπωλούσα το χώρο γαλλική. Από τις επιδείξεις αυτές παρελαύνουν, κατά απόλυτη ιεραρχική τάξη, τα πρώτα ονόματα της πασαρέλας, (άρρενες και κυρίως θήλεις εκπάγλου καλλονής), που σάρωσαν τίτλους «μης» και

«σταρ» σε διεθνείς διαγωνισμούς, ενώ δημοφιλείς σχεδιαστές παρουσιάζουν τις νέες δημιουργίες και συλλογές τους.

Η Θεσσαλονίκη λοιπόν είναι και πόλη της μόδας. Το διαπιστώνω και με πιάνει βαθιά μελαγχολία και κατάθλιψη, γιατί μάλλον καθυστερημένα ξύπνησαν τα σχετικά ενδιαφέροντα, μάλλον απώλεσα οριστικά το τρένο. Και πρέπει πια να το πάρω απόφαση πως είναι πολύ αργά για να επιδιώξω την ενεργό ένταξή μου στις διεργασίες και στα τεκταινόμενα αυτού του είδους. Χτυπώ λοιπόν το αγύριστο κεφάλι μου, γιατί μου έλειψε η διορατικότητα και ο μακρόχρονος σχεδιασμός, ενώ αντίθετα δε μου έλειψαν οι ευκαιρίες. Ευκαιρίες που άφησα να παρέλθουν αναξιοποίητες, από τότε που μικρό παιδί η μακαρίτισα η μάνα μου μ' έφερνε στα εμπορικά, επί του κομβικού σημείου Τσιμισκή-Βενιζέλου-Ερμού. Εκεί βέβαια συνέπασχα με τους δυστυχείς υπαλλήλους που σώρευαν τόπια πάνω στα τόπια, που άδειαζαν τα ράφια και φόρτωναν τους πάγκους, που αναλίσκονταν σε ατέρμονες συζητήσεις, με συντριπτικά εκατέρωθεν επιχειρήματα, για την πρώτη ύλη, σατέν, μπροκάρ, μουσελίνες, τσίτια, οργαντίνες, ταφτάδες. Και επειδή αδυνατούσα να εκδηλώσω τη συμπαράστασή μου με πιο έμπρακτο τρόπο, κλεινόμουν στο καβούκι μου, άφηνά το νου μου να ταξιδεύει και ως εκ τούτου δεν κατάφερα ποτέ να εξοικειωθώ με την ορολογία των χρωμάτων, να γίνω δηλαδή ξεφτέρι περί τα σομόν, σικλαμέν, βιολέ, ηλεκτρικ, εκρού, φρεζ, γκρι, νουαρ, γκρι σουρί, τικουάζ, φούξια, βεραμάν, λαμέ, πετρόλ, μουσταρδί. Κάποια απωθημένα κατέλιπαν ασφαλώς όλα αυτά. Κάποιες ενοχές που όλο και πιο συχνά αναδύονται σήμερα και κυριολεκτικά με καταλύουν. Φταίω εγώ λοιπόν γιατί δεν εκτίμησα την κατάσταση στις σωστές της διαστάσεις, δεν απέδωσα τη δέουσα σημασία τότε που καλά κρατούσε ο χορός και μετά το εμπορικό περνούσαμε στη δικαιοδοσία της μοδίστρας. Φταίω εγώ γιατί ποτέ δε με τράβηξε η εμβριθής ανάγνωση των φιγουρινιών και το έτερο στάδιο, ίσως το πιο νευραλγικό του όλου εγχειρήματος, ήτοι η επιλογή του κατάλληλου σχεδίου και

η προσαρμογή του στα καθ' ημάς. Φταίω εγώ που οι αλλεπάλληλες πρόβες με άφηναν αδιάφορο και το έστριβα, όταν ο καιρός ήταν καλός, για να παίξω αγιούτο, κυνηγητό ή ποδόσφαιρο στο δρόμο – τότε μπορούσες ακόμα να παίζεις ποδόσφαιρο στο δρόμο – ή όταν οι καιρικές συνθήκες δεν το επέτρεπαν, διάβαζα «Μικρό Ήρωα» ή «Γκαούρ-Ταρζάν» μη δίνοντας δεκαράκι για τους διαξιφισμούς περί τις καβαδούρες, σανέλ, ρεγκλάν, μανικοκολήσεις, ζαπονέ, κλος, κρουαζέ, πλισέ, σούρες, νερβίρ, κανονάκια, καρέ κλπ.

Ας πρόσεχα λοιπόν τότε. Γιατί σήμερα ό,τι και να κάνω δε θα τα καταφέρω να γίνω ποτέ σχεδιαστής μόδας ή έστω παρουσιάστης επιδείξεων για συλλογή φορεμάτων, νυφικών, εσωρούχων, νυχτικών, γυαλιών, κοσμημάτων. Δε θα συγχρωτιστώ ούτε εξ αποστάσεως με top models. Δε συντρέχει η παραμικρή περίπτωση να με προσκαλέσουν σε τηλεοπτικά στρογγυλά τραπέζια για να εκφέρω τάσεις και ρεύματα της Οτ Κουτίρ. Ό,τι και να κάνω δε θα μπορέσω ποτέ να αξιωθώ συνεργασίας με τις αρμόδιες στήλες εφημερίδων και περιοδικών. Και ασφαλώς δε με ικανοποιεί το γεγονός ότι με λίγο ή πολύ ζόρι θα τα φιλοκατάφερα ίσως στο αθλητικό ή στο πολιτικό ή στο καλλιτεχνικό ρεπορτάζ. Παρηγοριά στον άρρωστο και αυτή η στήλη. Γιατί το δικό μου όνειρο, που παρήλθε δυστυχώς ανεπιστρεπτί, είναι τα θέματα μόδας και η κάλυψη κοσμικών συγκεντρώσεων με άρθρα του τύπου: «Συναντήσαμε στη δεξίωση της πρεσβείας, στο ρουφ γκάρντεν, την κυρία τάδε με μοντελάκι του οίκου δείνα και τα λοιπά αξεσουάρ ασορτί». Και ας μου συγχωρεθεί το αδόκιμο του ύφους που είναι σίγουρα επηρεασμένο από την ανάγνωση των κοσμικών στηλών των παλιών εφημερίδων, στις οποίες συχνά και για πολλές και διάφορες αιτίες εντρυφώ. Ας συγχωρεθεί ο ανήμπορος, που οι επιδόσεις του, σε ό,τι αφορά τη fashion, θα βρίσκονται εσαεί σε κατάσταση διαρκούς αφασίας.

Θεσσαλονίκη, 30-4-1998